ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΕΤΗΣΙΑ . . . . ΔΡ. 72.000
ΕΞΑΜΗΝΟΣ . . . . » 36.000
ΤΡΙΜΗΝΟΣ . . . . » 18.000

ΠΑΝΤΟΙΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ
ΔΙ' ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ

ΝΕΟΛΟΓΟΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΕΤΗΣΙΑ . . . . Στερλίναι 10
ΕΞΑΜΗΝΟΣ . . . . »
ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ . . . . Δολλάρια 200

ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ
ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΤΟΣ ΝΒ — Ἀριθμὸς φύλλου 580
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΑΚΑΡΗ 193 — ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 25—93
ΠΑΤΡΑΙ Κυριακὴ 16 Ἰουνίου 1946

Η ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΒΟΣΤΩΝΗΣ

ΙΔΕΑ - ΣΥΜΒΟΛΟΝ

ΤΟΥ Κ. **ΝΙΚ. ΛΑΝΙΤΗ**

Μὰ ἔχει λοιπὸν τόσην μεγάλην σημασίαν ἡ νίκη τοῦ Κυπρίου ἀθλητοῦ εἰς τὴν Βοστώνην, ὥστε νὰ τὸν ὑποδέχωνται ἐπανερχόμενον Κυβέρνησις καὶ Δῆμοι καὶ Ὀργανώσεις καὶ πλήθη ἐξάλλου λαοῦ; Μὰ εἶνε λοιπὸν ἐθνικὸν γεγονὸς ὅτι ὁ Στέλιος Κυριακίδης, ὁ σεμνὸς νικητὴς τοῦ Μαραθωνείου δρόμου ἔχει γερὰ πόδια καὶ γεροὺς πνεύμονας καὶ ἐνίκησε τοὺς πανταχόθεν τοῦ Κόσμου συρρεύσαντας ἀθλητὰς τοῦ διεθνοῦς Μαραθωνίου; Μὰ ἔπρεπε λοιπὸν νὰ μαδηθῶσιν αἱ δάφναι τῶν Ἑλληνικῶν δαφνώνων νὰ στέψωσι τὴν μελανὴν κεφαλήν του;

Ἀπαντῶμεν ναί: Ἔπρεπε. Δὲν εἴμεθα φίλοι τῶν ἀκροτήτων καὶ τῶν ὑπερβολῶν, ἐκτὸς ὅταν αἱ ἀκρότητες αὐταὶ ἀντιπροσωπεύουν μίαν ἰδέαν καὶ τὸ πανηγυρικῶς χαιρετιζόμενον γεγονὸς ἀποτελεῖ ἕνα σύμβολον. Καὶ ἡ νίκη τῆς Βοστώνης ἀποτελεῖ μίαν ἰδέαν καὶ εἶνε ἕνα σύμβολον. Εἰς τὸ πρῶτον ἄγγελμα τῆς νίκης ἀμέσως, οἱονεὶ ἐκ συνθήματος δι' ἑνὸς ἀοράτου ἠλεκτρικοῦ σύρματος οἱ Ἕλληνες ὅλοι ἐστρέψαμεν τὴν σκέψιν μας καὶ τῆς ψυχῆς μας τὰ μάτια πρὸς τὸ ἱστορικὸν παρελθὸν τῆς φυλῆς. Τὸ «νενικήκαμεν» τοῦ πρώτου Μαραθωνοδρόμου, ποὺ ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς ἀγωνιῶντας Ἀθηναίους τὴν νίκην τῶν στρατιῶν τοῦ Μιλτιάδου ποὺ ἔσωσαν τὸν πολιτισμὸν τοῦ Κόσμου, ἦλθεν ἐμπροστά μας μὲ τὸ ἐκθαμβωτικόν του φῶς. Καὶ τὸ φῶς αὐτὸ ἐγέμισε τὴν ψυχήν μας, μᾶς ἐξαναζωντάνεψε τὶς αἰώνιες δόξες τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος μας καὶ ἔκαμε νὰ ξαναφυτρώσουν μέσα στὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν «τὰ φτερά, τὰ φτερὰ τὰ προτεινά της τὰ μεγάλα». Ἡ ἀθόρυβος νίκη τοῦ Ἕλληνος ἀθλητοῦ ἔκαμεν ἑκατομμύρια λαῶν ὅλου τοῦ Κόσμου νὰ ἐνθυμηθοῦν τὴν Ἑλλάδα μας, τοὺς ἀγῶνας της, τὰς θυσίας της ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ. Κοινοβούλια τῆς μεγάλης Ἀμερικανικῆς δημοκρατίας, ὅπου ὁ φιλελληνισμὸς ἐκ παραδόσεως καὶ ἡ ἀγάπη τῆς ἐλευθερίας, ἔνστικτον βαθύτατα ριζωμένον μέσα στὲς καρδιές της μέσα στὲς φλέβες τοῦ μεγάλου ἐκείνου λαοῦ ἐσηκώθησαν νὰ ἐπευφημήσουν τὴν Ἑλλάδα τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῶν Θερμοπυλῶν· διδάσκαλοι ἀπὸ τῆς ἕδρας των ἐνθύμησαν εἰς τοὺς νεαροὺς μαθητὰς πῶς μία δρὰξ γενναίων Ἑλλήνων «χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν», καὶ πῶς ἡ ἰδία φυλὴ ἐπανέλαβε χθὲς εἰς τὴν Πίνδον καὶ τὰ ὀχυρὰ τῆς Μακεδονίας τοὺς Μαραθῶνας καὶ τὰς Θερμοπύλας. Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νικητοῦ ἐχαιρέτησεν ὁ Κόσμος τὴν ἰδέαν — Ἑλλάδα τὴν ἰδέαν — ἐλευθερίαν. Καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ νικητοῦ χαιρετίζομεν ἕνα συνεχιστὴν τῆς μακρᾶς παραδόσεως.

*

Ἀλλὰ δι' ἡμᾶς εἶναι καὶ σύμβολον. Σύμβολον ἀναγεννήσεως τῆς ἀθλητικῆς ἰδέας ἀπάνω στὴν ἱερὴν αὐτὴ Γῆ, ποὺ ἦταν ἡ πρώτη καὶ αἰωνία πατρίδα της. Σύμβολον νέας ἀθλητικῆς ἐξορμήσεως τοῦ Γένους. Μιᾶς νέας ἐξορμήσεως τῶν Ἑλλήνων πρὸς ἀναγέννησιν τῆς Φυλῆς. Γιατὶ γιὰ μᾶς ἡ ἀθλητικὴ ἰδέα δὲν ἔχει τὸ ἴδιον περιεχόμενον τῆς ἰδέας τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἀθλητισμοῦ. Γιὰ μᾶς ἡ ἀθλητικὴ ἰδέα συνδέεται στενώτατα μὲ τὴν ἰδέαν Πατρίδος μεγάλης καὶ ἐλευθέρας. Τὸ ὁμηρικὸν «αἰὲν ἀριστεύειν» συνδέεται ἄρρηκτα μὲ τὸ «ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης». Ἑλληνικὸς ἀθλητισμὸς θὰ πῇ καθ' ὅλην τὴν ἱστορικήν μας διαδρομὴν ἐλευθερία, Ἑλλάδα. Καὶ σύμβολον αὐτῆς τῆς ἰδέας εἶνε ἡ μεγαλειώδης ἀθλητικὴ νίκη τῆς Βοστώνης.

*

Τιμὴ εἰς τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν πόλιν τῶν Πατρῶν ὅτι διὰ τῆς «Ἀχαϊκῆς Ἑταιρείας» καὶ μὲ τὴν πατριωτικὴν σύμπραξιν τοῦ Δήμου καὶ τῶν ὀργανώσεων δίδει σήμερον τὸ σύνθημα μιᾶς νέας ἀθλητικῆς ἐξορμήσεως. Κάθε πατριωτικὴ Ἑλληνικὴ ψυχή, εἶνε εἰς τὸ πλευρόν της. Ἐπὶ τὸ ἔργον! Ἀκούραστα, συστηματικά, συνειδητά. Ἕνα φλογισμένο ράσο ἀπὸ τὴν πόλιν αὐτὴν ὕψωσε τὸ ἱερὸν λάβαρον τῆς Ἐπαναστάσεως. Τὰ νειάτα, ποὺ τὰ φλογίζει σήμερον ὅσον ποτὲ ἡ ἰδέα μεγάλης καὶ ἐλευθέρας Ἑλλάδος ἂς κρατήσουν στιβαρῶς τὰ χέρια των τὸ λάβαρον τῆς ἀθλητικῆς ἀναγεννήσεως. Τὸ λάβαρον τῆς Ἑλλάδος! Θὰ προσθέσουν ἔτσι μίαν νέαν σελίδα δόξης εἰς τὴν δαφνοσκέπαστην ἱστορίαν τῆς πόλεως.

ΝΙΚ. ΛΑΝΙΤΗΣ

Ἀθηναϊκὰ εἰκοσιτετράωρα

ΤΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ ΜΑΣ

Στὴν Ἑλλάδα τὰ πάντα ἔπαθαν ἀπὸ τὸν πόλεμο, τὴν κατοχή, τὸν ἐλασιτισμό, γιὰ νὰ μὴν ἀναφέρω παρὰ μονάχα τὶς τρεῖς μεγάλες θεομηνίες καὶ πληγὲς τοῦ Φαραώ. Ἀλλὰ τὰ ξενοδοχεῖα ἐπλήρωσαν νομίζω φόρο βαρύτατο στὶς τρεῖς αὐτὲς μάστιγες. Γκρεμίστηκαν, ἀνετινάχθησαν, ἐκάησαν, ἐβομβαρδίσθησαν. Καὶ ὅσα διεσώθησαν ἔφαγαν τὶς μεταφορικὲς κανονιὲς τῶν ἐπιτάξεων. Τὰ κατέλαβαν τζαμπατζῆδες, ὀργανισμοί, ὑπηρεσίες καὶ... μονάδες.

Ἔτσι, σὲ πολλὲς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, δὲν εἶχε κανένας ποῦ νὰ μείνη. Στὰ Ἰωάννινα γύριζα μιὰ νύχτα (μόλις εἶχα φθάσει) ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα, σὰν ζητιάνος:

—Ἐλεῆστε, Χριστιανοί, νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμένα σας, ἕνα... κρεββάτι!...

Ἐδημιουργήθη, δηλαδή, στὴν ὡραία ἐποχή μας καὶ ἡ ἐπαιτεία... τοῦ ὕπνου. Ὅσα ξενοδοχεῖα εἴχανε μείνει τὰ εἴχανε πάρει τέλος οἱ φίλοι μας οἱ Ἄγγλοι κι' ἐπλήρωναν ποσὰ πολὺ περίεργα στοὺς ἰδιοκτήτες: Τρεῖς κι' ἑξῆντα περίπου. Ἔτσι ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα πράγματα ἤτανε νὰ μείνετε στὸ Λουτράκι, στὸ Ξυλόκαστρο, στὸ Ναύπλιο ἢ σὲ μιὰ λουτρόπολι ὁποιαδήποτε.

Αὐτὸ τὸ ζήτημα ἦρθε νὰ ταχτοποιήση, ἀπὸ τὸν περασμένο μῆνα, ἡ Γενικὴ Γραμματεία τοῦ Τουρισμοῦ. Πρῶτα — πρῶτα μὲ τοὺς Ἄγγλους, οἱ ὁποῖοι τώρα πληρώνουν λογικὰ πράγματα στοὺς κατεστραμμένους ξενοδόχους. Καὶ δεύτερον μ' ἕνα νόμο ποὺ μπῆκε σ' ἐφαρμογὴ ἐδῶ καὶ καμμιὰ εἰκοσαριὰ μέρες —τὸν περίφημο νόμο τῆς ξενοδοχειακῆς πίστεως. Ἔχω γράψει στὸ «Ἐμπρὸς» γι' αὐτὸ τὸ νόμο. Ἐδῶ θὰ συμπληρώσω γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες τοῦ «Νεολόγου» —γιατὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα ἐνδιαφέρει τὴν Πελοπόννησο, ποὺ ἔχει ἀρκετὰ καὶ σπουδαῖα τουριστικὰ κέντρα.

Ἡ ὑπόθεσις ὅλη εἶναι πὼς θὰ ἐπισκευασθοῦν τὰ κατεστραμμένα ξενοδοχεῖα. Ἱδρύθη ἕνα πιστωτικὸ ταμεῖο γιὰ τοὺς ξενοδόχους, προικοδοτημένο ἀπὸ τὸ προϊὸν τῆς φορολογίας τῶν ξενοδοχείων, ποὺ θὰ πηγαίνει ὁλόκληρη, ἐπὶ πέντε χρόνια, σ' αὐτὸ τὸ ταμεῖο κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἡ μισή. Ὁ ξενοδόχος θὰ σηκώνη ἕνα δάνειο, ποὺ θὰ τοῦ φθάνη γιὰ νὰ ξανακτίση ὄχι ὅλο του τὸ ξενοδοχεῖο, ἀλλὰ τὸ ἕνα πάτωμα, γιὰ νὰ μπορέση ν' ἀρχίση νὰ δουλεύη. Ὕστερα θὰ ἐπισκευάση τ' ἄλλα πατώματα, μονάχος του. Δὲν θὰ τοῦ δώσουν ὅμως τὰ λεπτὰ μόνο. Θὰ τοῦ δώσουν καὶ ἀρχιτεκτονικὸ σχέδιο (δωρεάν), γιὰ νὰ μπορέση νὰ κάμη κάτι συγχρονισμένο, ποὺ νὰ μὴν ἔχει μόνο ἐμφάνισι, ἀλλὰ καὶ προσαρμογὴ στὶς πραγματικὲς ἀνάγκες τοῦ ταξιδιώτη. Δὲν θὰ ὑπάρχουν στὸ ἑξῆς ξενοδοχεῖα μ' ἐπιφανειακὲς πολυτέλειες καὶ μ' ἕνα λουτρὸ μονάχα γιὰ τριάντα κρεββάτια!... Οἱ δουλειὲς θὰ γίνουν τώρα πιὸ σωστές. Θ' ἀφήσουμε τὰ λοῦσα κατὰ μέρος γιὰ νὰ πᾶμε στὸ ψητό, στὴν οὐσία.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος θ' ἀρχίση σύντομα καὶ ἡ ἐκπαίδευσι τοῦ ξενοδοχειακοῦ προσωπικοῦ. Θὰ ξαναλειτουργήση μιὰ σχολὴ ποὺ εἶχε γίνει πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο γιὰ μόρφωσι γκαρσονιῶν. Αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα μονάχα στὴ Βαλκανικὴ εἶναι περιφρονημένο, ἀφημένο στὴν τύχη του. Σήμερα τὸ γκαρσόνι ἔχει «καθοδήγηση» (χρώματος ἐρυθροῦ) ἀλλὰ καμμιὰ σχεδὸν ἰδέα γιὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ ὑπηρετῆ. Κάποτε, στὸ Παρίσι, ὁ μαίτρ τοῦ «Γκρὰν ντ' Ὀτέλ» μοὔλεγε:

—Εἶναι ἡ μεγαλείτερη τέχνη νὰ ὑπηρετῆς. Χρειάζεται δέκα φορὲς μεγαλείτερη προσπάθεια νὰ μορφώσης ἕνα γκαρσόνι παρὰ ἕναν κύριο. γιατί, ἁπλούστατα, εἶναι πολὺ πιὸ δύσκολο νὰ ὑπηρετῆς παρὰ νὰ ὑπηρετήσαι!

Ἀλλ' αὐτὰ εἶναι τὰ ἀνώτερα μαθηματικὰ τῆς ξενοδοχειακῆς ἐπιστήμης. Θὰ ἤμουν εὐχαριστημένος ἂν ἀποκτούσαμε ξενοδοχεῖα, ὅπου, ὅταν χτυπᾶται τὸ κουδοῦνι ν' ἀποφασίζη τὸ γκαρσόνι νὰ διακόπτη τὴν ἐμβριθῆ μελέτη τοῦ ἄρθρου τοῦ «Ρίζου» καὶ νὰ ἔρχεται μέσα σὲ λογικὰ ὅρια χρόνου, δεδομένου ὅτι ἡ αἰωνιότης φεῦ!... ἀνήκει μονάχα στοὺς Θεούς!

ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

ΗΡΧΙΣΕΝ Η ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΠΡΟΣ ΑΡΣΙΝ ΤΟΥ ΑΔΙΕΞΟΔΟΥ

ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΝΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΜΕΡΗΣΙΑΝ ΔΙΑΤΑΞΙΝ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Περὶ ὥραν 15.30' συνῆλθεν ἐν Παρισίοις ἡ Διάσκεψις τῶν ὑπουργῶν. Εἰς τὴν συνεδρίασιν παρίσταντο ἅπαντες οἱ ὑπουργοί, οἱ ὁποῖοι διέκοψαν τὴν σύσκεψιν περὶ ὥραν 17.30', ἵνα ἐπανέλθουν τὴν Δευτέραν.

Ὁ ἐν Παρισίοις ἰδιαίτερος ἀπεσταλμένος τοῦ Ρώυτερ τηλεγραφεῖ, ὅτι ἔκπληξις εἶναι δυνατὸν νὰ προκληθῇ ἀπὸ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην ἀντιπροσωπείαν τῆς διασκέψεως, ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνει τὰς ἐργασίας της μὲ τὴν προσπάθειαν νὰ ἄρῃ τὸ ἀδιέξοδον. Τὸ Γερμανικὸν πρόβλημα εὑρίσκεται εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν καὶ ὁ κ. Μπέρνς ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ ζήτημα θὰ παραπεμφθῇ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῶν ἐμπειρογνωμόνων ἥτις ἔχει ἐπὶ τούτῳ καταρτισθῆ. Ὁ Ἀμερικανὸς ὑπουργὸς προσέθεσεν, ὅτι δὲν ἐγένοντο διπλωματικαὶ ἀνταλλαγαὶ ἀπόψεων μεταξὺ τῶν διαφόρων χωρῶν κατὰ τὸ μεσολαβῆσαν ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν τῆς Διασκέψεως διάστημα. «Ἐπομένως εἶπεν, ἐὰν ἀντιπροσωπεία τις ἐπιθυμῇ νὰ ἀκολουθήσῃ νέαν στάσιν, πρέπει νὰ τὸ πράξῃ κατὰ τὴν παροῦσαν σύνοδον». Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Μπέρνς εἶπεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει «Συνασπισμὸς» μεταξὺ τῶν ἀντιπροσωπειῶν Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς καὶ ὅτι οὐδεμία συμφωνία ἐγένετο προηγουμένως μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν Δυνάμεων ἀναφορικῶς μὲ τὴν Γερμανίαν.

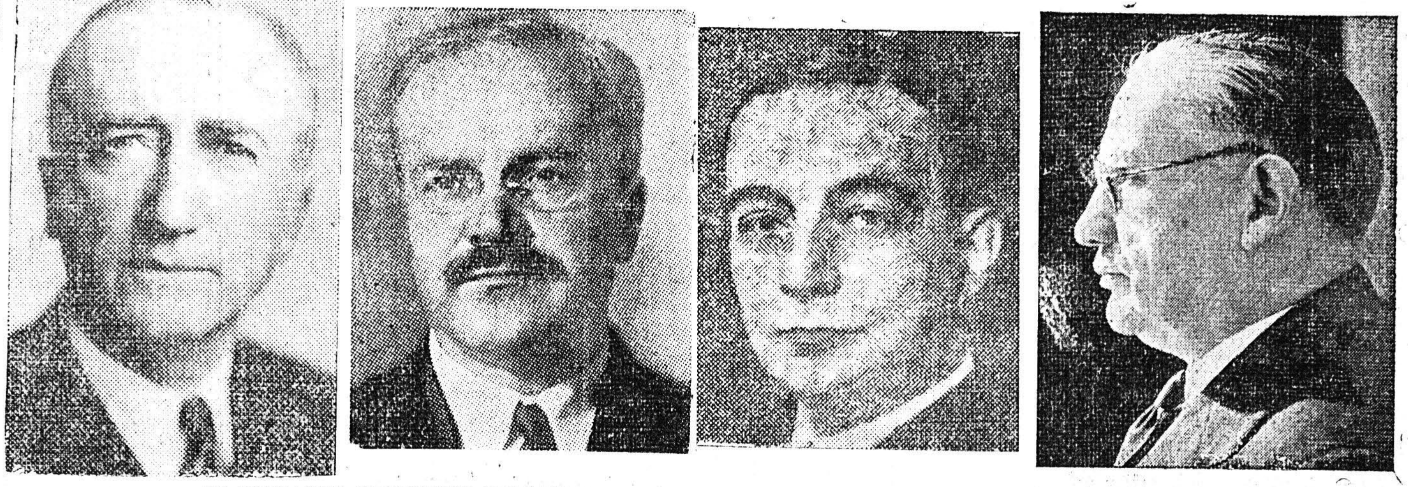

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ: ΜΠΕΡΝΣ, ΜΟΛΟΤΩΦ, ΜΠΙΝΤΩ ΜΠΕ ΙΝ

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἐξωτερικῶν Μ. Βρετανίας Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ Σοβιετικῆς Ρωσσίας ἐγκατεστάθησαν εἰς τὰ αὐτὰ ξενοδοχεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα διέμενον καὶ κατὰ τὴν προηγουμένην διάσκεψιν, προβλέποντες ὅτι αἱ ἐργασίαι των ἴσως διαρκέσουν 2—3 ἑβδομάδας

Ὁ Ἄγγλος ὑπουργὸς μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρός του ἐγκατεστάθησαν καὶ πάλιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Γεώργιος Ε'» πλησίον τῆς Ἀψῖδος τοῦ θριάμβου ἐνῷ ὁ κ. Μπέρνς μετὰ τῆς συζύγου του ἔχουν ἐγκατασταθῆ ὡς καὶ τὴν πρώτην φορὰν εἰς τὸ ἴδιον πολυτελὲς διαμέρισμα τοῦ ξενοδοχείου «Μωρὶς» εὑρισκομένου ἀπέναντι τοῦ Πάρκου τῶν Φιλλυρῶν.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν Σοβιὲτ κ. Μολότωφ καὶ ὁ κ. Βισίνσκυ διαμένουν, ὡς προηγουμένως, εἰς τὴν αὐστηρῶς φρουρουμένην Σοβιετικὴν πρεσβείαν, ἐνῷ τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς Σοβιετικῆς ἀντιπροσωπείας εἶναι ἐγκατεστημένα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Πλάζα» εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὁποίου κυματίζουν αἱ σημαῖαι Ρωσσίας καὶ Γαλλίας.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ

Ἐκ τῶν κύκλων τῆς Διασκέψεως ἐγνώσθη, ὅτι ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Γιουγκοσλαυϊκῆς Κυβερνήσεως ἀναμένεται νὰ φθάσῃ σήμερον εἰς Παρισίους ἐπὶ κεφαλῆς ἀντιπροσωπείας προκειμένου νὰ ἐκθέσῃ τὴν Γιουγκοσλαυϊκὴν ἄποψιν εἰς τὴν Διάσκεψιν, ἂν κληθῇ πρὸς τοῦτο. Μέχρις ὥρας δὲν ὑπάρχουν ἐνδείξεις ὅτι θὰ φθάσῃ εἰς Παρισίους μέλος τι τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως.

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΝ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΟΡΕΖ, ΕΝΑΣ ΚΑΘΑΡΟΑΙΜΟΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ

ΒΡΑΔΥΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΜΟΡΦΩΤΟΣ ΑΛΛΑ ΔΗΜΑΓΩΓΟΣ

ΕΠΕΣΤΡΕΨΕ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΕΚ ΜΟΣΧΑΣ
ΤΙ ΕΙΠΕ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΥ Ο ΣΤΑΛΙΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΤΕ ΓΚΩΛ

Εἰς τὸ τελευταῖον ληφθὲν φύλλον τοῦ Λονδινείου «Παρατηρητοῦ» δημοσιεύονται, ἐξ ἀφορμῆς τῶν διεξαγομένων συνεννοήσεων πρὸς σχηματισμὸν της νέας Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, τὰ κατωτέρω ἐνδιαφέροντα σημειώματα διὰ τὸν ἡγέτην τῶν Γάλλων κομμουνιστῶν Μωρὶς Τορέζ: «Λέγεται ὅτι ὁ Στάλιν εἶχεν ἐκμυστηρευθῆ κάποτε εἰς τὸν στρατηγὸν ντὲ Γκώλ: «Γνωρίζω καλὰ τὸν Μωρὶς Τορέζ σας καὶ εἶχα μάλιστα τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶναι καλὸς Γάλλος».

Δὲν ἀναφέρεται ποία ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις τοῦ ντὲ Γκώλ ἢ ἐὰν οὗτος ἐπροτίμησε ν' ἀποφύγῃ τὴν συζήτησιν ἐπὶ ἑνὸς τόσον λεπτοῦ ζητήματος. Εἶνε ὅμως γνωστὸν ὅτι, ἀνεξαρτήτως τῶν βαθυτέρων αἰσθημάτων του, ὁ στρατηγὸς ντὲ Γκὼλ ἐνήργησε σύμφωνα μὲ τὰς ἀπόψεις τοῦ Στάλιν. Παρὰ τὰς σφοδρὰς κατηγορίας, ποὺ προσήφθησαν κατὰ τῆς προσωπικῆς τιμῆς τοῦ Μωρὶς Τορέζ, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Μόσχαν εἰς τὴν Γαλλίαν, μόνον ὅταν ἡ Χώρα ἀπηλευθερώθη ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, ὁ ντὲ Γκὼλ τοῦ ἀνέθεσεν ἕνα ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα ὑπουργήματα εἰς τὴν Κυβέρνησίν του.

**

Ὁ 46ετὴς «παλαιὸς μεταλλωρύχος» Μωρὶς Τορὲζ ἤσκησε τὸ ἐπάγγελμά του μόνον ἐπὶ 28 μῆνας. Γεννηθεὶς τὴν 28ην Ἀπριλίου 1900, υἱὸς καὶ ἔγγονος μεταλλωρύχων εἰς τὴν περιοχὴν Νουαγιὲλ Γκοντώ, παρὰ τὸ Πὰ ντὲ Καλαί, ὁ μικρὸς Μωρὶς ἐγκατέλειψε τὰ σχολικὰ μαθήματα εἰς ἡλικίαν 12 ἐτῶν, προσληφθεὶς ὡς μαθητευόμενος εἰς ἕνα λατομεῖον τοῦ Μούρζ,

Ὅταν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1914 τὰ Γερμανικὰ στρατεύματα προήλασαν πρὸς τὰ ἐκεῖ, ὁ Τορὲζ ἀπεστάλη μὲ τὸν πάππον του εἰς τὴν πλουσίαν περιοχὴν Λὰ Κρέζ, ὅπου κατηνάλωσε τὰ τρία πρῶτα ἔτη τοῦ πολέμου ὡς ἐργάτης ἀγροκτήματος,

Μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον ὁ Τορὲζ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γενέθλιόν του περιοχήν. Μὴ ἀνευρίσκων ἐργασίαν εἰς τὰ μεταλλεῖα, προσελήφθη ὡς μαθητευόμενος κτίστης. Ἀλλὰ ταυτοχρόνως εἰσέρχεται εἰς τὸ κύριωτερόν του ἐπάγγελμα: εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν ἐργατικὴν κίνησιν. Τὸν Μάρτιον 1919 προσχωρεῖ εἰς τὸ Σοσιαλιστικὸν Κόμμα καὶ καθίσταται σχεδὸν ἀμέσως ἕνας ἀπὸ τοὺς δραστηριωτέρους «δημαγωγοὺς» τῆς ἀδιαλλάκτου ἀριστερᾶς πτέρυγος τοῦ Κόμματος, ποὺ συνηγοροῦσε καὶ τότε διὰ τὴν συγχώνευσιν εἰς τὴν Γ'. κομμουνιστικὴν Διεθνῆ.

Ὅταν μετὰ ἓν ἔτος τὸ Σοσιαλιστικὸν Κόμμα διεσπάσθη ἐκ τοῦ λόγου τούτου κατὰ τὸ περίφημον Συνέδριον εἰς τὸ Τούρ, ὁ Τορὲζ ἑνοῦται μὲ τοὺς 3000 ἀπειθήσαντας ὀπαδοὺς τοῦ Κόμματος, οἱ ὁποῖοι ἐσχημάτισαν τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα τῆς Γαλλίας.

Ἔκτοτε καὶ ἐπὶ 20 συνεχῆ ἔτη, μέχρις ὅτου ἐξερράγη ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος καὶ τὰ Γερμανικὰ στρατεύματα ἐπέδραμον καὶ πάλιν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὁ Τορὲζ εἰργάζετο καὶ ἀνήρχετο εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ Γαλλικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. Εἰργάζετο, πράγματι, ἐντατικὰ καὶ ἀποφασιστικὰ μέχρις ὅτου ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ἡγετικῆς ἱεραρχίας τοῦ κόμματος.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Τορὲζ ἐξαπέλυε διάφορα συνθήματα: Ἐκηρύσσετο ἀλληλοδιαδόχως ὑπὲρ τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας, ὑπὲρ τῆς πάλης τῶν τάξεων, ὑπὲρ τοῦ Ἡνωμένου Μετώπου, ἐναντίον τοῦ Πουανκαρὲ εἰς Παρισίους καὶ τοῦ Στίννες εἰς τὸ Ρούρ, ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων, ἐναντίον τῆς κοινωνικῆς Δημοκρατίας ὡς τοῦ κυριωτέρου ἐχθροῦ, ἐναντίον τῆς συγχωνεύσεως μὲ τοὺς σοσιαλιστάς. Ἐπρωτοστάτησε κατόπιν εἰς ἄλλα συνθήματα: Θάνατος εἰς τοὺς σοσιαλφασίστας, κάτω ὁ ἰμπεριαλιστικὸς πόλεμος, ζήτω ἡ ἀντίστασις, ζήτω ὁ ἀντιφασιστικὸς πόλεμος τῆς ἀπελευθερώσεως, ζήτω ἡ Ἐθνικὴ ἑνότης, ζήτω μία ἐλευθέρα, εὐτυχὴς καὶ ἰσχυρὰ Γαλλία.

ΜΩΡΙΣ ΤΟΡΕΖ

Δὲν εἶναι οὔτε θεωρητικὸς ἡγέτης οὔτε ἐμπνευστὴς ἀξιολόγου τινὸς τακτικῆς γραμμῆς καὶ ὄντως φαίνεται νὰ ἔχῃ μικρᾶς φιλοδοξίας ἐν προκειμένῳ. Εἶναι βραδύνους, ἀμόρφωτος καὶ ἐναντίον τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως. Αἱ περισσότεραι ἀπὸ τὰς πολιτικὰς σκέψεις τοῦ Τορὲζ ἐμπνέονται ἀπὸ τὸν ἱκανώτατον συνεργάτην του καὶ ὑπαρχηγὸν τοῦ Κόμματος Ζὰκ Ντυκλό. Ἀλλ' ὁ Τορὲζ ἔχει τὸ φυσικὸν πλεονέκτημα νὰ παρασύρῃ τοὺς ὀπαδούς του μὲ τὴν ἰδιάζουσαν ἀπήχησιν τῆς φωνῆς του, ποὺ ἐμφανίζεται στοργικὸς καὶ τοὺς αἰχμαλωτίζει, διακηρύσσων ὅτι πολεμᾷ διὰ τὰ ἐργατικὰ συμφέροντα, ὄχι μὲ τὴν ὑπεροψίαν τοῦ ἀρχηγοῦ, ἀλλ' ὡς ὁμότιμος μὲ αὐτούς.

Ἐν τούτοις, ὁ πέπλος τοῦ μυστηρίου, ποὺ καλύπτει τὴν δρᾶσιν του κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τελευταίου πολέμου παραμένει πάντοτε σκοτεινός. Ποῦ εὑρίσκετο; Τί ἔκαμε ἀφ' ὅτου ἐκλήθη ὑπὸ τὰς σημαίας τὸν

(Συνέχεια εἰς τὴν 2αν σελίδα)

ΠΟΙΑ ΣΧΟΛΙΑ ΠΡΟΕΚΑΛΕΣΕΝ Η ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΠΕΡΙ ΕΛΕΓΧΟΥ ΤΗΣ ΒΟΜΒΑΣ

ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΑΙ ΤΗΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΟΥΝ ΩΣ ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟΝ - Ο ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ Ν. ΥΟΡΚΗΣ ΓΡΑΦΕΙ: „ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΤΙΜΟΤΕΡΟΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΕΛΕΓΚΤΑΙ, ΠΑΡΑ ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΒΟΜΒΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΑΙ ΙΔΙΚΑΙ ΜΑΣ ΕΠΙ ΞΕΝΩΝ,,

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Οἱ «Τάϊμς Ν. Ὑόρκης» καὶ ὁ «Κῆρυξ Βῆμα» ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ἀναπτυχθὲν σχέδιον ἐλέγχου τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας ὑπὸ τοῦ ἀμερικανοῦ ἀντιπροσώπου κ. Μπαρούχ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ἀτομικῆς ἐνεργείας τοῦ Ο.Η.Ε. Οἱ ἀρθρογράφοι καὶ τῶν δύο ἐφημερίδων ἐπιδοκιμάζουν τὸ σχέδιον, ἀλλὰ διατυπώνουν ἐπιφυλάξεις ἐπὶ τῆς δυνατότητος τῆς δημιουργίας ἑνὸς ὑπὲρ κρατικοῦ διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ ὁ ὁποῖος θὰ ἀναλάβῃ τὸν γενικὸν ἔλεγχον τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας καὶ θὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν διαχείρισιν τῶν πρώτων ὑλῶν ἐκ τῶν ὁποίων παράγεται ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια. Εἶνε πολὺ δύσκολον ἰδιαιτέρως νὰ συμβῇ τοιοῦτόν τι εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ρωσσίας τοῦ Στάλιν, ὅπου δὲν δύναταί τις νὰ φαντασθῇ ξένους ἐλεγκτὰς ἀσκοῦντας τοιοῦτον ὑπούργημα. Ἀλλ' εἶνε πολὺ εὐχερέστερον καὶ ἀνθρωπινότερον τοῦτο—γράφει ὁ ἀρθρογράφος τῶν «Τάϊμς τῆς Νέας Ὑόρκης—παρὰ ὁ πόλεμος διὰ βομβῶν ἀτόμου. Εἶνε πολὺ προτιμότερον οἱ ξένοι ἐλεγκταὶ παρὰ αἱ ξέναι βόμβαι ἐπὶ τῶν πόλεων μας καὶ αἱ βόμβαι μας ἐπὶ τῶν ξένων πόλεων. Ὁ ἀρθρογράφος τῆς ἐφημερίδος «Κῆρυξ—Βῆμα» παρατηρεῖ ἀφ' ἑτέρου ὅτι ἡ διάστασις προχώρησε τόσον μεταξὺ Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ δυτικῶν ὥστε νὰ εἶνε πολὺ δύσκολος ἡ στενὴ συνεργασία τὴν ὁποίαν ζητεῖ ὁ κ. Μπαρούχ. Ἐν τοσούτῳ δυνάμεθα νὰ εἴμεθα ὑπερήφανοι διότι ἀμερικανὸς ὑπῆρξεν ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ὑπέβαλε τὸ σχέδιον διεθνοῦς λύσεως τοῦ προβλήματος τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας. Αἱ λεπτομέρειαι τοῦ σχεδίου ἔχουν πολὺ μικροτέραν σημασίαν τοῦ πνεύματος τὸ ὁποῖον τὸ διαπνέει. Ἴσως εἰς τὴν ἀτομικὴν ἐνέργειαν νὰ εὑρίσκεται τὸ μυστικὸν τὸ ὁποῖον θὰ ἀναγκάσῃ τὰ ἔθνη νὰ προέλθουν εἰς μίαν καρποφόρον συνεργασίαν, νὰ ἐγκαταλείψουν τὰς ἀναρχικὰς μονομερεῖς πρωτοβουλίας καὶ νὰ ἀφήνουν τοὺς διεθνεῖς θεσμοὺς νὰ ἀναπτυχθοῦν ἐν ἀσφαλείᾳ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ Ἡ κομμουνιστικὴ «Νταίηλυ Γουώρκερ» εἶνε σήμερον ἡ μόνη ἐκ τῶν ἐφημερίδων τοῦ Λονδίνου, ἡ ὁποία ἐπιτίθεται ἐναντίων τῶν προτάσεων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν περὶ παγκοσμίου ἐλέγχου τῆς ἀτομικῆς δυνάμεως.

Ὑπὸ τὴν ἐπικεφαλίδα: «Ἀτομικὴ Δικτακτορία, νέον σχέδιον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν», ὁ διπλωματικὸς συνεργάτης τοῦ «Νταίηλυ Γουώρκερ», χαρακτηρίζει τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἀμερικανικῆς ἀντιπροσωπείας, κ. Μπαρούχ, διατυπωθεῖσαν προσφοράν, ὅπως αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι καταστρέψουν τὰς ὑπαρχούσας ἀτομικὰς βόμβας καὶ παύσουν τὴν κατασκευὴν τοιούτων, εὐθὺς ὡς συσταθῇ καὶ λειτουργήσῃ διεθνὴς ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς ἐξελίξεως, ὡς «οὐσιαστικῶς τελεσίγραφον».

Ἐκεῖνοι ποὺ θὰ παρακολουθήσουν τὰς προσεχεῖς δοκιμὰς τῆς ἀτομικῆς βόμβας εἰς τὰς νήσους Μπικίνι τοῦ Εἰρηνικοῦ θὰ φέρουν τὴν περίεργον αὐτὴν στολὴν διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὰς συνεπείας τῶν ἐκρήξεων.

«Ἄν, προσθέτει ὁ ἀρθρογράφος ἡ πρότασις τοῦ Μπαρούχ ἤθελεν υἱοθετηθῇ, αὕτη θὰ ἵδρυε οὐσιαστικῶς παγκόσμιον δικτακτορίαν. Αἱ ἀρχαὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου καὶ ἡ προστασία ἑνὸς ἑκάστου τῶν Κρατῶν διὰ τοῦ κύρους τῆς Συνελεύσεως καὶ διὰ τοῦ δικαιώματος ἀρνησικυρίας τῶν κυριωτέρων μελῶν τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας, θὰ ἀντικαθίσταντο διὰ τῆς ἐξουσίας, τὴν ὁποίαν θὰ εἶχεν ὁποιαδήποτε Δύναμις ἢ ὁμὰς Δυνάμεων, ὅπως διοργανώσῃ ἁπλῆν πλειοψηφίαν φίλων χω-

(Συνέχεια εἰς τὴν 2αν σελίδα)

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Η ΘΥΕΛΛΑ

(Πρωτότυπο μυθιστόρημα)

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ Κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ**

ΜΕΡΟΣ Α'
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ'

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ

Ὅλα τὰ περιστατικὰ τῆς κρυφῆς ζωῆς της, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ χε καθοσιωθῆ στὸν ἀγῶνα, ὅλα μὲ τὴν ἴδια ξαστεριὰ καὶ τὴν ἴδια γοργάδα, ἐκεῖ στὸ σκοτάδι, ποὺ ἤτανε ξαπλωμένη, ἀνάσκελα, στὸ κρεββάτι της, ἡ Λένα, καὶ πάσχιζε μάταια νὰ κλείσῃ τὰ βλέφαρά της. Τἄνοιωθε βαρειὰ καὶ σκληρὰ σὰν ξύλινα. Ἡ ἀστραπιαία τούτη ἀναδρομὴ στὰ περασμένα της εἶχε κόψει ὁλότελα τὸν ὕπνο. Ἀντίκρυ της ἡ Ἄννα εἶχε ἀποκοιμηθεῖ. Ἄκουγε τὴν ἥσυχη καὶ κανονικὴ της ἀνάσα, πανάλαφρη σὰν παιδιοῦ. Μὰ δὲν τὴ μακάριζε. Αὐτὴ πίστευε πὼς ζωὴ θὰ πῇ ἀγρύπνια..

Ξαναθυμότανε τώρα τὴ φλογερὴ δράση της, ἅμα πέρασε γιὰ πάντα στὸ χρονοντούλαπο τῆς λησμονιᾶς, ἡ ἱστορία τῆς σημαίας. Ἀπ' τὴν ὀργάνωσή της εἴχανε ἐμπιστευθῆ νὰ κατηχῇ στὸ μυστικὸ τοὺς φοιτητὲς καὶ τὶς φοιτήτριες, ποὔκρινε ἄξιες, ἀφοῦ πρωτήτερα ζύγιαζε καλὰ τὸν καθένα. Ἡ κεντρικὴ κατεύθυνσι ἔπρεπε νἆναι: Ἑτοιμασία τῶν πνευμάτων γιὰ πράξεις τολμηρές, σὰν τῆς σημαίας, ποὺ θὰ κρατούσανε ψηλὰ τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ καὶ θὰ συντηρούσανε στὴν ψυχή του, ἀβάσταχτο, τὸν πόθο τῆς λευτεριᾶς.

Εἶχε μονάχη της ἀνακαλύψει τὴ σωστὴ μέθοδο νὰ ψαρεύῃ ἀνθρώπους. Ἔμπαινε σὲ μιὰ συντροφιὰ κι' ἄνοιγε, μὲ τρόπο, τὴ συζήτηση. Ἀφοῦ ὅμως ἔβαζε τὸ προσάναμμα καὶ ἄναβε τὴ φωτιά, σώπαινε, γιὰ νὰ ἀκούῃ προσεχτικὰ τοὺς ἄλλους. Ποῦ καὶ ποῦ πέταγε μιὰ φράση, γιὰ νὰ πῇ, πολλὲς φορές, τ' ἀντίθετο ἀπ' ὅτι πίστευε κι' αὐτὸ ἐπίτηδες, γιὰ νὰ προκαλέσῃ ἀντίδραση. Ἐκεῖνον, ποὺ θὰ τῆς ριχνότανε πιὸ ἄγρια, τὸν σημάδευε. Καὶ φρόντιζε νὰ τὸν ζυγώσῃ.

Μὰ δὲν τῆς φτάνανε τὰ λόγια. Πρὶν φανερώσει τὸ μυστικὸ δοκίμαζε ἂν τὄλεγε ἡ καρδιὰ τοῦ παλληκαριοῦ. Καὶ κάθε τόσο παρουσιαζόταν ἡ εὐκαιρία νὰ τὸ κρίνῃ. Σύντομα παρουσιάστηκε μιὰ πρώτη. Οἱ φοιτητὲς ἀπαντιώντανε στὰ πεζοδρόμια, μπροστὰ στὴ Βιβλιοθήκη, στὰ προπύλαια, στὴν Ἀκαδημία ὡς ἕνα μικρὸ ζαχαροπλαστεῖο ποὺ ἤτανε πλάϊ στ' ὀφθαλμιατρεῖο. Ἀντίκρυ, λίγο πιὸ πάνω, ἤταν ἡ Ἀθηναϊκὴ Λέσχη.

Μιὰ μέρα εἴδανε μιὰ φάλαγγα ν' ἀνηφορίζῃ: Ἦταν Ἐγγλέζοι αἰχμάλωτοι. Παιδιὰ σχεδόν, ροδοκόκκινα, ξανθομάλλικα, μ' ἁπλὸ καὶ τίμιο παρουσιαστικό. Μὰ στὸν τρόπο, τὸ γεμάτο στωϊκὴ ἀξιοπρέπεια, ποὺ ὑπόφερναν τὴ καταδρομὴ τῆς τύχης, ἤτανε τὸ καθένα κι' ἀπὸ ἕνας πατρίκιος. Οἱ Γερμανοί, ποὺ τοὺς εἴχανε στὴ μέση, μὲ τὴ λόγχη στὸ ντουφέκι, φαινόντανε μπροστά τους, μ' ὅλη τὴν ἀγέρωχη καὶ σκουντουφλὴ τους ἔκφραση, σὰ νικημένοι δοῦλοι.

Ἀπ' τὰ παράθυρα τῆς Ἀθηναϊκῆς Λέσχης ἄρχισαν νὰ πετᾶνε στοὺς Ἐγγλέζους πακέττα μὲ τσιγάρα, νὰ τοὺς χαιρετοῦν, νὰ τοὺς ἐγκαρδιώνουν:

—Ἐμπρός, παιδιά! — Φώναξε ἡ Λένα — Πᾶμε νὰ τοὺς χαιρετήσουμε!

Χύμηξε σ' ἕνα περίπτερο, ἀγόρασε στὸ φτερό, μ' ὅλα τὰ λεπτά, ποὔχε ἀπάνω της, τσιγάρα, τὰ μοίρασε στὴ συντροφιὰ τῶν φοιτητῶν, ποὺ ἦσαν γύρω της καὶ τοὺς ξεσήκωνε:

—Ἐλᾶτε!... Νὰ ἰδοῦν οἱ Γερμανοὶ πὼς δὲν τοὺς χαμπερίζουμε !....

Τράβηξε, ξαναμμένη, κατὰ τὴ φάλαγγα κι' ἄρχισε, κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τῶν φρουρῶν, νὰ τὰ μοιράζῃ στοὺς αἰχμαλώτους, ποὺ τὰ δέχονταν μ' ἕνα χαμόγελο:

—Θένξ!

Ἐκεῖ ὅμως ξεκαθάρισαν κι' οἱ ψυχωμένοι ἀπὸ τοὺς φοβιτσιάρηδες. Ὅταν ἔφτασε στοὺς Ἐγγλέζους δὲν εἶδε κοντά της παρὰ μονάχα δύο ἀγόρια. Τὰ σημάδεψε. Ὅσοπέρναγαν αἰχμαλώτους ἡ ἄσκηση αὐτὴ γινότανε τακτικά. Ὁ κόσμος, ξεθαρρεμένος τοὺς πάγαινε ἀπ' τὸ ὑστέρημά του, λουλούδια, φροῦτα, γλυκὰ καὶ τοὺς φώναζε:

—Νὰ ξαναγυρίσετε!...

Ἡ Λένα βρισκότανε πάντα στὴ μέση, μὲ τὴ διμοιρία τῶν «ὑπὸ δοκιμήν». Κι' ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς Ἀθηναϊκῆς Λέσχης ποτὲ δὲν ἔλειπε ἡ γαρνιτοῦρα τῶν ἐμψύχων.

* * *

Οἱ Γερμανοὶ βράζανε μέσα τους. Ἀπ' τὴν «Κομμαντατούρ», ποὺ ἤτανε πολὺ κοντὰ στὴ λέσχη, τἄβλεπαν ὅλα. Ἕνα πρωΐ, σὲ λίγες μέρες, στείλαν ἕνα λοχαγό, ἀνέβηκε γοργὰ στὴ μεγάλη σάλα, ποὺ συνεδρίαζε τὸ συμβούλιο καὶ εἶπε:

—Ὣς τὸ μεσημέρι νἄχετε φύγει ὅλοι ἀπὸ δῶ, χωρὶς νὰ πάρετε τίποτα! Τὸ κτίριο καὶ τὰ ἔπιπλα χρειάζονται στοὺς Γερμανοὺς ἀξιωματικούς!

Ἕνας γέρος τινάχτηκε ἀπ' τὴν καρέκλα του κατάχλωμος, μὲ λάμψη ἔξαλλη στὰ μάτια:

—Τί εἶπες; — Φώναξε, φοβερίζοντας, μ' ἕνα μαστίγιο ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι — Ἂς τολμήσουν, τὰ γουρούνια, νὰ πατήσουν αὐτὸ τὸ κατώφλι καὶ τοὺς δείχνω ἐγώ!

Οἱ ἄλλοι ἀπόμειναν ἄλαλοι, παγωμένοι. Ὁ Γερμανὸς δὲν κατάλαβε, νόμισε πὼς τοῦ γύρευαν λεπτομέρειες:

—Λέω — ἔκαμε κοφτά, σὲ τόνο ἀγριεμένο — πὼς ὡς τὸ μεσημέρι πρέπει νἄχετε φύγει ὅλοι σας !

Καὶ τραβήχτηκε, χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ. Ὁ γέρος χτύπησε δυνατὰ τὸ μαστίγιο στὸ τραπέζι:

—Μοῦρθαν ἐδῶ, οἱ ἄνανδροι — φώναξε, τρέμοντας σύγκορμος ἀπ' τὸ κακό του — νὰ μοῦ κάνουνε τὸν κόκκορα! Σὰν ντουφεκισμένοι λαγοὶ φεύγανε μπροστά μου στὴ Μακεδονία! Θὰ τοὺς δείξω ἐγώ!...

Πάσχιζαν νὰ τὸν γαληνέψουν:

—Ἡσυχᾶστε, στρατηγέ — τοῦλεγαν—θὰ πᾶμε τώρα... θὰ φροντίσουμε νὰ μὴν ἔρθουν!...

—Ἐμένα μὲ λένε Μηλιώτη!— φώναζε—μὲ ξαίρουν πολὺ καλά!..

Τοὺς εἶχε κυνηγήσει, ἀληθινά, στὸν πρῶτο εὐρωπαϊκὸ πόλεμο, μαζὶ μὲ τοὺς Βουλγάρους, τοὺς αἰώνιους δούλους τους. Ἀπ' τὴν ἡμέρα, ποὺ μπῆκαν στὴν Ἀθήνα τόσο ταράχτηκε, ποὺ εἶχε φηλώσει ὁ νοῦς του. Ἅμα ἡσύχασε τὸν πήγανε στὸ σπίτι του. Ἄδειασαν τὴ Λέσχη. Τὸ μεσημέρι τὴν ἔπιασαν οἱ Γερμανοί. Τ' ἀπόγεμα φάνηκε ὁ στρατηγός. Φοροῦσε τὴ στολὴ καὶ τὰ παράσημά του, ποὺ εἶχε χρόνια νὰ τὰ βάλῃ. Μπῆκε στὴ Λέσχη μὲ ἀέρα πολὺ ἐπίσημο. Ἕνας Γερμανὸς ἀξιωματικὸς ποὺ στεκότανε πιὸ πέρα λίγο ἀπὸ τὴν πόρτα, προσηκώθηκε. Δὲν τὸν εἶδε. Τράβηξε ἰδίσια στὴ σκάλα. Ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ. Στὸ πλατύσκαλο ἀντικρύζει τὸ Γερμανὸ σκοπό, ποὺ φύλαγε, ζωσμένος τὸ πιστόλι του. Μὴν ξαίροντας ποιὸς εἶναι, βλέποντας στολὴ καὶ παράσημα, στάθηκε προσοχή:

—Δὲ σοῦ εἶπα, γουροῦνι — φώναξε ὁ στρατηγὸς φρενιασμένος, πὼς θὰ σοῦ κόψω τὰ ποδάρια... ἂν τολμήσῃς νὰ παρουσιαστῇς ἐδῶ;...

Καὶ τοῦ κατέβασε δυὸ δυνατὲς μὲ τὸ μαστίγιο, χαράζοντας δυὸ μεγάλες πορφυρὲς γραμμὲς στὸ πρόσωπό του. Ὁ σκοπὸς ζαλίστηκε γιὰ μιὰ στιγμή. Μὰ σὲ λιγάκι τραβήχτηκε πίσω κι' ἔκαμε νὰ σύρῃ τὸ πιστόλι του. Ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ στεκόταν μπροστὰ στὴν πόρτα, πρόλαβε ὅμως, χύμηξε μ' ἕνα σάλτο καὶ χτύπησε τὸ γέρο στὸ κεφάλι, μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του. Τρίκλισε, ἀνασκελώθηκε στὴ σκάλα, ξαναχτύπησε στὸ σκαλοπάτι, στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου, καὶ γλύστρησε στὸ πάτωμα, μὲ τὰ χέρια του ἀνοιχτά, τὰ μάτια γυάλινα καὶ τὰ σαγόνια του ἀνοιγόκλειναν ἀργά, σὰν νὰ παράδινε ψυχή. Τὸν τράβηξαν σὲ λίγο, καταματωμένον, στὸ πεζοδρόμιο. Μαζεύτηκε κόσμος.

* * *

Ἡ Λένα εἶχε βρεθῆ, μὲ συντροφιὰ φοιτητική, ἀντίκρυ, σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ ζαχαροπλαστεῖο, πλάϊ στ' ὀφθαλμιατρεῖο. Ἅμα εἶδε τὸν κόσμο, πετάχτηκε:

—Πᾶμε! — εἶπε — κάτι τρέχει!...

Τὴν ἀκολούθησαν. Ζύγωσε, παραμέρισε τὸν κόσμο, ἔσπρωξε τοὺς Γερμανούς, ποὺ πρόσμεναν ἴσως αὐτοκίνητο νὰ μεταφέρουν τὸν ἑτοιμοθάνατο, ἀναγνώρισε τὸν στρατηγό, φίλο παλιὸ τοῦ πατέρα της, γονάτισε, πῆρε τὸν κορμό του στὴν ἀγκαλιά της, κοίταξε τὴν κατάχλωμη, ματωμένη μορφή του:

—Τὸν σκότωσαν τὰ χτήνη! — φώναξε — Μὰ ... ὄχι! Ἀνασαίνει ... ζῆ!... Βοηθᾶτε με, πιᾶστε ὅλοι ἐδῶ... Νὰ τὸν βάλουμε σ' ἕνα ταξί, νὰ τὸν πᾶμε στὸν σταθμὸ πρώτων βοηθειῶν!...

Οἱ πιὸ ψυχωμένοι ἀπὸ τοὺς φοιτητὲς τὸν ἅρπαξαν, τὸν σήκωσαν. Ἕνας Γερμανὸς ἀξιωματικός, μὲ πλατειὰ φάτσα Σειληνοῦ χωρὶς γένεια, μάγουλάκια κι' ἀλαφρὸ προκοίλι, ζύγωσε τὴ Λένα:

—Ἀφῆστε κάτω — τῆς εἶπε προσταχτικὰ — τὸν τραυματία ! Μὴν ἀνακατεύεστε σὲ δουλειές, ποὺ δὲν ἔχετε καμμιὰ θέση.

—Δὲν τὸν ἀφήνω! — τοῦ ἀποκρίθηκε Γερμανικὰ — εἶναι μιὰ δόξα τοῦ τόπου μου, αὐτός!... Σᾶς ἔχει δείξει τί ἀξίζει, στὸν ἄλλο πόλεμο, ποὺ σᾶς τσάκισε!... Χτήνη, χτήνη... Εἴσαστε χτήνη... φονιάδες... ἄνανδροι!...

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ἔσφιξε τὸ μπράτσο δυνατά:

—Ἂν θέλετε τὴ ζωή σας — τῆς εἶπε χαμηλὰ — πάψατε νὰ φωνάζετε. Καὶ φύγετε γλήγορα ἀπ' ἐδῶ!

—Δὲν τὴ θέλω τὴ ζωή μου — φώναξε, ἀφήνοντας τὸ στρατηγό— Δὲ σᾶς φοβᾶμαι!...

Καὶ μὲ τὰ χέρια της τράβηξε ὁρμητικὰ τὴ μπλούζα της, τὴν ξέσχισε καὶ πρότεινε τὰ παρθενικά της στήθια:

—Νὰ χτυπᾶτε!

Στεκότανε μπροστά μου μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, μὲ τὰ μάτια γεμάτα καταφρόνια, μὲ τὴν ἀνάσα γοργή, μὲ τὰ ρουθούνια ν' ἀνοιγοκλείνουν, ὡραία σὰν Ἀντιγόνη, ποὺ ὀρθώνε-